

A fost odată un om și omul ăsta avea un măgar, care de ani și ani tot cărase la moară saci cu grăunțe. Dar, de la un timp, bietului dobitoc i se împutinaseră puterile și nu mai era bun de nicio treabă.

De aceea, stăpânul lui se gândi într-una din zile că n-ar mai avea niciun rost să strice pe el bunătate de nutreț.

Măgarul pricepu însă că nu-l așteaptă vremuri prea bune și, fără să mai adaste, își luă tălpășița spre orașul Bremen. Nu știu de unde-i venise-n gând că acolo s-ar putea face muzicant al orașului. După ce merse el o bucată de vreme, iată că dădu peste un ogar care zăcea întins pe-o margine a drumului, răsufând din greu, de parcă ar fi făcut ocolul pământului.

— Ce găfâi așa, măi Apucă-l-în-colți? îl întrebă măgarul.

— Vai de păcatele mele, răspunse câinele, pentru că sunt bătrân și slăbesc din zi în zi tot mai mult și pentru că la vânătoare nu mă mai dovedesc bun de nicio ispravă, stăpânul meu și-a pus în gând să-mi facă de petrecanie, și atunci mi-am luat repede tălpășița. Dar vorba e cu ce-o să-mi câștig eu pâinea de-aci înainte?

— Știi ceva, îi spuse măgarul, eu mă duc la Bremen să mă fac muzicant. Hai cu mine, că s-o mai găsi și pentru domnia ta un loc în taraf! Eu o să cânt din lăută, iar tu o să bați la toba mare.

Câinelui îi plăcu propunerea – cum era să nu-i placă! – și plecară împreună mai departe. Merșeră ei așa, până ce întâlniră în drum o pisică. Și-avea pisica asta o mutră jalnică, de parcă tot îi ninge și-i ploua!...